

No tot és guerra i misèria, a l'Afganistan. Al restaurant Boccaccio de Kabul, un dels millors del país, celebren un àgape i obliden durant un moment el conflicte amb els talibans.

Un vespre al restaurant Boccaccio comença en una barrera situada en un atzucac molt ben vigilat, en algun indret del centre de Kabul. Els guardes, armats amb kalàixnikovs, ixen de l'obscuritat, volen veure els papers, els passis, els documents d'identitat. Als carrers buits situats al darrere del punt de control hi ha vehicles tot terreny sufocants; en baixen homes amb vestit i corbata, possiblement ministres, secretaris d'estat, assessors governamentals. Hi ha empresaris, guardaespalles, Metges Sense Fronteres. Hi vénen a menjar. A beure. Hi ha *Montepulciano d'Abruzzo*, ací, a l'estrep de l'Hindu Kush, *limoncello*. *Brunello*. Xampany.

El restaurant es troba amagat, perquè hom tem atacs enemics. A la façana fosca d'una casa baixa s'obri una primera porta d'acer, rere la qual esperen uns homes armats. La segona porta, situada a la dreta, només es desbarra quan la primera ja és ben tancada. Dins aquesta resclosa, els porters fan servir els detectors de metall, comproven el contingut de les butxaques, de les jaquetes; aquell qui vaja armat haurà de respondre moltes qüestions. Els clients experimentats alcen els braços sense que els ho demanen i diuen "no weapons" ('cap arma').

Només s'hi permeten ganivets i forquilles, al Boccaccio, el restaurant més important de Kabul, el punt de trobada de personalitats notables locals i de les organitzacions d'ajuda internacional, un local on s'entrecreen els camins de soldats i de cercadors d'or, de diplomàtics, de traficants i d'agents del servei secret. La sala té forma d'una ela ampla, les parets s'han emblanquinat i els mobles són d'una fusta fosca. El bar i la cuina són al fons a l'esquerra. Hi ha quaranta taules, o menys quan algun grup nombrós s'arremolina a les taules grans i hi juguen; hi ha allò que qualsevol visitant de la capital afganesa menys espera: normalitat.

'Carpaccio' rere una barrera

Propietari reial. Aquesta normalitat, la deuen a un home anomenat Lussuff Rafik, un descendent de la família reial d'Amanullah Khan. Rafik també és anomenat de bona gana *Sardar*, un títol honorífic que té tanta importància com el de comandant o líder. És un bon propietari. Crida les cambres rosses de pot amb accent d'Europa

de l'est, per servir l'aperitiu sense que ningú no l'haja demanat, pa, oli d'oliva i una salsa de coriandre. Al menú hi ha bou de Nebraska en forma de *carpaccio*, filet i mitjana, hi ha pizza i pasta, *risotto* de trufa i "filets de tonyina", que resulten ser de palaia o d'eglefí, però ningú no es queixarà en una zona de guerra. El Boccaccio ofereix allò que la clientela culta de Kabul exigeix. Plats occidentals, d'alguna manera mediterranis, d'alguna manera toscans, si és possible que no siguin afganesos.

Al romans els agrada de quedar-hi. Són els antics companys de camí de l'antic rei Mohàmed Zahir Shah, que va viure exiliat a Itàlia fins el 2002 i es va morir el 2007. S'hi troben portaveus parlamentaris i representants de l'oposició, que, amb el conyac i el whisky de malt a la mà, aconsellen sobre quina seria la millor manera de perjudicar el govern. El codi d'indumentària no escrit ordena dur vestit i sabates cosides a mà. Els qui en porten fumen cigars, es coneixen tots.

Els millors cercles de Kabul són reduïts. Tots saluden amb el cap d'una taula a una altra, posen la mà en algun muscle, alguns s'allunyen un moment

Imatge del menjador del restaurant Boccaccio de Kabul.

UN OFFICE ON CRIME AND DRUGS

La precarietat dels mercats de Kabul contrasta amb el luxe del restaurant Boccaccio.

per parlar sols d'un parell de coses. Després de dues hores i quatre copes de vi s'oblida, un moment, que impera la guerra. Al Boccaccio hom se sent com a Budapest, com a Brussel·les, com a Lió. Com en un restaurant italià a qualsevol lloc del món. I els clients rumien, com a qualsevol lloc del món, quin vi és apropiat per a acompanyar el sopar, o si el cafè exprés ha de ser normal o doble.

És ben superficial, de considerar cínica qualsevol situació semblant, perquè, a la fi, és simplement humà i normal. Talment, totes les regions que hi ha en guerra mostren mons paral·lels com aquest. Mentre en la fosca de la nit exploten mines i hi ha homes lluitant per salvar la vida, els clients del Boccaccio sospesen si prenen el whisky amb gel o sense. Això només

significa que a l'Afganistan, també a l'Afganistan, no tot gira contínuament i pertot al voltant de bombes, trets, guerra i pau.

Tasca difícil. No va ser pas diferent a Bagdad, a Saigon o a Kigali. Algú ensopega sempre amb una ampolla de vi negre. Sempre hi ha algun francès que inaugura el seu Cafè de París i sempre hi ha algun xinès que fa saltar les verdures al wok. No és fàcil per als propietaris, de subsistir durant la guerra. El subministrament és problemàtic. Però a la República Islàmica de l'Afganistan també es pot contrariar l'estat purità.

No va ser fins fa uns mesos que el Boccaccio va rebre la visita de tres policies. Van requisar-hi vi, whisky i conyac per valor de molts milers de

dòlars. Per al propietari va ser un colp dur, per al govern un acte purament simbòlic. Després de l'incident, la vida va continuar, el vi, el whisky i el risotto de trufa, també.

Qui sap de quina manera arriba la mercaderia al país. A la clientela tant li fa, paguen preus exorbitants en moneda estrangera, en dòlars, en efectiu. Si és el cas que realment es puguin permetre de passar un vespre al Boccaccio. Mirant la llista de clients es pot entendre què ocorre a fora, davant la porta d'acer.

Fa un any, l'ambaixador alemany encara era ací, entre els clients fixos, i molta gent de l'ONU hi asseguraven el volum de vendes encantats. Actualment, arran de diversos atemptats i intents d'atemptat, ja no poden eixir. En realitat, seuen rere el mur de formigó de les seues residències i quarters generals i somien un filet. Una copa de Montepulciano. Una bona conversa. Somien el Boccaccio.

Ullrich Fichtner

Traducció de Blanca Juan

Mentre a fora exploten les mines,
al Boccaccio sospesen si es prenen
el whisky amb gel o sense